

Hensyn til deres Alderdom. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret i denne Paastand. Det forekommer mig, at den Udvikling indenfor Arbejderklassen, der er foregaaet i den senere Tid, peger i stik modsat Retning. Jeg kan saaledes oplyse, at Forsikringstanken vinder større Indgang blandt Arbejderne Dag for Dag. Jeg kan henvise til, at Arbejderne gennem deres faglige Organisationer i de senere Aar søge at forsikre sig mod Arbejdsløshed og derved spare Kommunernes Fattigvæsen for ganske betydelige Beløb. Jeg kan henvise til, at mangfoldige Arbejdere — særlig efter at Loven af 1902 er bleven vedtagen, den Lov, der tillader, at den alderdomsforsørgede maa være i Besiddelse af en aarlig Indtægt af 100 Kr., som ikke maa fradrages i den Understøttelse, der tilstaaes ham — lade sig livsforsikre for derigennem at opnaa et Tillæg til den Alderdomsunderstøttelse, der er stillet dem i Udsigt. Dette forekommer mig at tyde paa, at Alderdomsloven ikke udøver den Virkning paa Befolkningen, som det ærede 2det Medlem for 8de Kreds mener, at den gør. Det, at Samfundet rækker Arbejderne en hjælpende Haand, saaledes at de kunne se, at de ved deres egne Bestræbelser kunne naa et Resultat, bevirker tværtimod, at deres Selvhjælpsbestræbelser udvikles mere og mere. Jeg tror, at naar dette er Tilfældet paa de Omraader, jeg her har nævnt, vil det ogsaa blive Tilfældet med Hensyn til det Forhold, som dette Lovforslag omhandler, nemlig Forkortelsen af den Tid, i hvilken man skal holde sig fri af Fattigvæsenet, fra 10 til 5 Aar. Jeg vil derfor meget anbefale det høje Ting at fremme dette Lovforslag, saa at vi kunne faa det gennemført endnu i denne Samling.

Johnsen: Det maa bero paa en Misforstaaelse, naar den sidste ærede Taler mente, at jeg har ytret noget om, at der i Befolkningen skulde være en almindelig Misstemning mod Alderdomsloven. Det har jeg ikke sagt et Ord om. Det var de kommunale Raads Erklæringer, jeg paa-beraabte mig. Disse Erklæringer ere Kendsgerninger, der forelaa ved Behandlingen i Rigsdagen i sin Tid af et Forslag om Ændringer i Alderdomsloven, og det kan ikke nytte noget, at man vil udlede noget af dem eller give dem en Fortolkning, der beror paa en løs Paastand. Faktum er, at de fleste kommunale Raad ikke have villet udtale sig om Spørgsmaalet, og dette turde dog vel ikke være noget

Bevis for, at de ønske en Nedsættelse af Tidsrummet. Man kunde vel snarere sige det modsatte og slutte dette deraf, at de heller ikke senere have ladet høre fra sig om, at de ønske en saadan Forandring i den gældende Lov, og det uagtet baade Købstadkommunerne og Landkommunerne have Organisationer, der let kunde have tilkendegivet Kommunernes Mening. Naar det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) og ligeledes det ærede Medlem, der sidst talte (C. C. Andersen), talte om straffede Personer og udtalte, at de ere gunstigere stillede end Folk, der ikke ere straffede, med Hensyn til Fordringen om at skulle have holdt sig udenfor Fattigvæsenet de sidste 10 Aar, saa er dette jo ikke Tilfældet. Fordringen gælder enhver, men selv om straffede Personer virkelig vare gunstigere stillede end andre, vilde dette jo kun bevise, at Bestemmelsen i Alderdomsunderstøttelsesloven angaaende de straffede Personer er uheldig. Lovforslaget er nu ikke saa absolut enkelt og simpelt, som det ærede Medlem, der sidst talte (C. C. Andersen), vilde gøre det til, naar han mente, at det kun er et Spørgsmaal om Ja eller Nej — noget lignende ytrede han i hvert Fald. Det er det ikke. Hvis det ærede Medlem vilde undersøge de Erklæringer, der i sin Tid ere komne fra de Kommuner, der have udtalt sig om Spørgsmaalet, vil han se, at der findes Udtalelse om, at hvis man skulde nedsætte Tidsrummet fra 10 til 5 Aar, burde det ske i Forbindelse med en Forhøjelse af Aldersgrænsen for Adgang til Alderdomsunderstøttelse eller i alt Fald kun saaledes, at en Tilbagebetaling af Fattigunderstøttelsen berettiger til Understøttelse efter 5 Aars Forløb. Det var fra et Amt, denne Udtalelse fremkom. To Kommuner ytrede sig om, at hvis man gik ned til de 5 Aar, maatte Aldersgrænsen ubetinget sættes op til 65 Aar. Det er jo Spørgsmaal, der staa i Sammenhæng med Lovforslaget og derfor kunne fortjene at overvejes. Naar det samme ærede Medlem ytrede, at jeg ikke havde nogen Sympati for Alderdomsunderstøttelsesloven i det hele, saa forekommer det mig ikke, han har Grund til at sige det. Det ærede Medlem vil erindre, at da Lovforslaget om Ændringerne i Alderdomsforsørgelsesloven i 1902 var til Behandling her i Tinget, gik den Side, hvortil jeg hører, ligesom jeg, der var i Udvalget, med til flere Indrømmelser, som det ærede Medlem var glad ved. Naar det ærede Medlem paastod, at Alderdomsunderstøttelsesloven ikke svækker